

[Albertsen]

Lad mig nævne det seneste eksempel på fremskridtspartiets udnyttelse af tingets og finansudvalgets meget liberale arbejdsprincipper. I finansudvalget fik vi i oktober måned forelagt 16 bevillingsansøgninger fra minister Lise Østergaard om ydelse af bistand til en række udviklingslande. Der var i udvalget et helt klart flertal for at tiltræde disse ansøgninger. Alligevel ønskede fremskridtspartiet, at disse sager blev bragt ned i folketingsalen. På baggrund af det klare flertal i finansudvalget for tiltrædelse af sagerne kunne sagerne umiddelbart være afgjort dér, efter at man havde fået svar på de spørgsmål, som man måtte ønske stillet til ministeren. Når finansudvalget alligevel på trods af det urimelige heri accepterede at stille sagerne i bero, indtil fremskridtspartiets beslutningsforslag havde været behandlet, skyldes dette, at man ikke ville skabe nogen martyrglorie om fremskridtspartiet. Da sagerne efter anden behandling i folketinget herefter kunne genoptages i finansudvalget, stillede fremskridtspartiet alle de spørgsmål, der var nægtet fremme i udenrigsudvalget. I de 16 sager stillede af fremskridtspartiet ikke mindre end 77 spørgsmål, og der udveksledes mellem ministeren og udvalget 73 sider bilag. Jeg har undersøgt, hvad denne aktion fra fremskridtspartiet har kostet med hensyn til personaleforbrug og øvrige omkostninger.

Til udarbejdelse og mangfoldiggørelse af svar på de stillede spørgsmål, forberedelse af håndakter, talepunkter og baggrundsmateriale samt udarbejdelse af udenrigsministerens indlæg i folketinget er skønmæssigt alene i udenrigsministeriet anvendt i alt 250 arbejdstimer. En væsentlig del af arbejdet måtte udføres som overarbejde. Derudover har fremskridtspartiets aktion som sådan, især de mange spørgsmål, givet anledning til et forbrug på over 5.000 A 4-sider. De stillede spørgsmåls meget detaljerede karakter medførte, at der til brug for besvarelserne måtte føres lange telefonsamtaler og telexkorrespondancer fra udenrigsministeriet, for det meste med meget fjerne repræsentationer i udlandet; udgiften hertil skønnes at være ret betydelig.

Disse bemærkninger må ikke opfattes som noget som helst forsøg på at undertrykke, at man får de nødvendige oplysninger, men som en advarsel mod misbrug heraf.

Et andet punkt, hvor vi tydeligt har mærket fremskridtspartiets hensigt i retning af at vanskeliggøre og forsinke udvalgsarbejdet, er den specielle facon, partiet har anvendt med hensyn til at stille ændringsforslag til finanslovsforslaget. Jeg taler ikke så meget om mængden af ændringsforslag, som med et antal på over 1.100 slår alle rekorder. Men hvis et parti er repræsenteret i et udvalg, må det ud fra alle hensyn være det rigtige, at partiet fremkommer med ændringsforslag i udvalget, således at man på saglig grund kan få en drøftelse og en vurdering af forslaget.

Fremskridtspartiet har imidlertid nu for andet år i træk valgt at stille sine ændringsforslag til finanslovsforslaget så sent, at de ikke har kunnet behandles i finansudvalget – og i øvrigt også så sent, at ingen af tingets medlemmer har haft nogen som helst reel mulighed for at bedømme og tage stilling til forslagene. Der er derfor alene tale om en paradepræstation.

Finansudvalgets arbejde med finanslovsforslaget foregår efter en i forvejen tilrettelagt køreplan, som er et helt nødvendigt grundlag for udvalgets arbejde med lovsforslaget. Køreplanen, der indeholder alle relevante tidsterminer og herunder bl.a. fastsætter afleveringsfrister for såvel regeringens som partiernes ændringsforslag, udarbejdes allerede inden fremsættelsen af finanslovsforslaget og forelægges til godkendelse i udvalget, hvilket skete den 23. august i år. Alle partier, herunder også fremskridtspartiets medlemmer, har tiltrådt denne køreplan, og selv om jeg mærkede mig, at lederen af fremskridtspartiet, hr. Glistrup, har sagt, at det var fuldstændig ligegyldigt, om dette arbejde overhovedet blev foretaget i finansudvalget, så går jeg ud fra, at det er en betragtning, som ikke deles af de to medlemmer af finansudvalget, der arbejder med disse ting og på anden måde i øvrigt passer deres arbejde fortræffeligt. Den despekt, som hr. Glistrup her giver udtryk for, deles selvfølgelig ikke af medlemmerne hr. Svend Andersen (Rosk.a.) og hr. Glensgård.

Man har altså accepteret den fremgangsmåde, men man har ikke efterlevet den. Den omfatter i alt 20 datoer og må nødvendigvis, hvis vi overhovedet skal realisere de funktioner, vi er pålagt, nøje efterleves. Bortset fra fremskridtspartiet har alle partier også overholdt fristerne, selv de mindste partier. Men det største oppositionsparti har altså nu for